

НОВО ПРЕРАБОТЕНО И ДОПЪЛНЕНО ИЗДАНИЕ

ЛАРШ
КЕПЛЕР

ХИГНО
ТИЗАТОРЪТ

enthusiast

ЛАРШ КЕПЛЕР

ХИГНО ТИЗАТОРЪТ

Роман от серията
„Криминален инспектор Юна Лина“

Превод от шведски
Светла Стоилова-Тодорова

enthusiast

София, 2021

Lars Kepler

Нупнотисöрен. The Black Edition – Joona Linna #1

Copyright © Lars Kepler, 2009, 2019

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Ларш Кеплер

Хипнотизаторът. Черното издание

© Светла Стоилова-Тодорова, превод, 2011, 2021

© Биляна Славкова, дизайн на корица, 2021

© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс енг
пъблишинг“ ООД, 2011, 2021

ISBN 978-619-164-438-4

КАТО ОГЪН, СЪВСЕМ КАТО ОГЪН. Това бяха първите гуми, произнесени от хипнотизираното момче. Въпреки че раните му бяха животозастрашаващи – бе прободен десетки пъти с нож – в лицето, по краката, тялото, гърба, стъпалата, във врата и в тила, – го бяха въвели в дълбока хипноза, с надеждата да видят чрез неговите очи какво се бе случило.

– Опитвам се да премигна – промълви то. – Влизам в кухнята, но нещо не е наред, нещо пращи между столовете и едн яркочервен пламък плъзва по пода.

Помощник-полицаят, който го откри сред друките тела в къщата, решил, че е мъртъв. Момчето бе загубило голямо количество кръв, бе изпаднало в шок и бе дошло в съзнание цели седем часа по-късно.

Бе единственият оцелял свидетел и криминален инспектор Юна Луна сметна, че е възможно да даде добро описание на извършителя. Убиецът бе имал намерение да ликвидира всички и най-вероятно не беше се постарал да прикрие лицето си, докато е действал.

Ако останалите обстоятелства не бяха толкова необичайни, никога не би им хрумвало да се обърнат към хипнотизатор.

В гръцката митология бог Хипнос е изобразен като момче с крила, което държи макови чаши в ръка. Името му означава сън. Той е брат близък на смъртта и син на нощта и тъмнината.

Терминът „хипноза“ е използван за първи път в модерното си значение през 1843 година от шотландския хирург Джеймс Брейд. С този термин той описва съноподобно състояние едновременно на изострено внимание и на повишена възприемчивост.

Днес е научно установено, че повечето хора могат да бъдат хипнотизирани, но все още се срещат различия във възгледите относно приложимостта, надеждността и безопасността на хипнозата. Вероятно това двойствено отношение се дължи на обстоятелството, че с хипнозата се е злоупотребявало от измамници, шоумени и тайни служби по целия свят.

Чисто технически е лесно човек да бъде въведен в хипнотично състояние на съзнанието, трудното е да бъде контролиран процесът, да бъде воден пациентът, да се анализира и да се борави с резултата. Само при наличие на призвание и голям опит е възможно дълбоката хипноза действително да се овладее. В целия свят не съществуват повече от една шепа истински експерти по хипноза с медицинска квалификация.

1

Понеделник, нощта срещу осми декември

ЕРИК МАРИЯ БАРК рязко бива изтръгнат от съня си при звъна на телефона. Преди да се е разсънил напълно, се чува да казва:

– Балони и серпентини.

Сърцето му бие силно от внезапното събуждане. Ерик не знае какво е имал предвид с гумите си, няма никаква представа какво е било съдържанието на съня.

За да не събути Симоне, той взема телефона, измъква се тихо от спалнята, затваря вратата и едва тогава отговаря.

– Да, Ерик Мария Барк.

Криминален инспектор на име Юна Луна го пита дали е достатъчно буден, за да чуе важна информация. Докато слуша инспектора, мислите му все още пропагат в тъмната бездна, която сънят е оставил след себе си.

– Чувал съм, че сте опитен в лечението на остри психически травми – казва Юна Луна.

– Да – съвсем кратко отговаря Ерик.

Гълта едно обезболяващо хапче, докато слуша разказа. Инспекторът обяснява, че се налага да разпита един свидетел. Петнадесетгодишно момче е станало свидетел на гвойно убийство. Проблемът е, че момчето е сериозно пострадало. Състоянието му е нестабилно, намира се в шок и е в безсъзнание. През нощта е преместено от неврологията в Худинге в неврохирургията на университетската болница в Солна.

– Кой е дежурният лекар? – пита Ерик.

– Даниела Ричардс.

– Тя е изключително компетентна и съм сигурен, че ще успее...

– Тя настоя да ви се обадя – прекъсва го инспекторът. – Има нужда от вашата помощ и като че ли е доста спешно.

Ерик се връща в спалнята с телефона, за да си вземе грехите. Лъч светлина от една улична лампа се прокрадва между двете щори. Симоне лежи по гръб и го гледа със странен, празен поглед.

– Не исках да те будя – тихо казва той.

– Кой беше? – пита тя.

– Един полицаи... полицейски инспектор, не чух как се казва.

– За какво става въпрос?

– Трябва да отида до Каролинската болница – отговаря той. – Имат нужда от помощ за едно момче.

– Колко е часът изобщо?

Тя поглежда будилника и затваря очи. Той вижда, че по покритите ѝ с лунички рамене са се отпечатали линии от гънките на чаршафа.

– Заспивай, Сиксан – прошепва той.

Ерик изнася грехите си в антрето, пали лампата и се облича набързо. Заг него проблясва лъскаво стоманено острие. Ерик се обръща и вижда, че синът му е закачил кънките си на гръжката на входната врата, за да не ги забрави. Въпреки че бърза, Ерик отива до гардероба, изважда кутията и намира предпазителите за кънките. Слага ги на тънките остриета, оставя кънките на килима в антрето и излиза от апартамента.

Часът е три сутринта, вторник, осми декември, когато Ерик Мария Барк се качва в колата. Снегът се сипе бавно от тъмното небе. Няма никакъв вятър и тежки-

те снежинки бавно пагат над празната улица. Завърта ключа на стартера и музиката се разлива на меки вълни: *Kind of Blue* на Майлс Дейвис.

Преминава краткото разстояние през спящия граг, излиза от улица „Дунтмакаргатан“, прогължава по улица „Свеавеген“ до Нортул. Заливът Брунсвикен се вижда в галечината като голяма, тъмна пропаст отвъд снежната пелена. С ниска скорост влиза в района на болницата, минава между детската болница „Астриг Линдгрен“ и родилното, покрай онкологичната клиника и психиатрията, паркира на обичайното си място прег клиниката по неврохирургия и излиза от колата. Светлината на уличните лампи се отразява в прозорците на високия комплекс. Само няколко коли стоят на паркинга за посетители. В тъмнината между гърветата прошумоляват крилата на прелитащи косове. Шумът от магистралата не се чува по това време.

Пъха картата за пропуск, набира шестцифрения код и взима асансьора до петия етаж. Луминисцентните лампи на тавана проблясват в синия балатум подобно на лег в канавка. Едва сега усеща умората след внезапния прилив на адреналин. Сънят бе толкова хубав, беше оставил след себе си усещане за блаженство. Минава покрай операционната зала, прогължава покрай вратите на огромната барокамера, поздравява една сестра и още веднъж премисля какво му каза криминалният инспектор по телефона: Едно момче кърви, има прободни рани по цялото тяло, поти се, не иска да лежи, неспокойно е и много жадно. Опитват се да разговарят с него, но състоянието му рязко се влошава. Изпада в безсъзнание, сърдечният му ритъм се учестява и дежурният лекар Даниела Ричардс взема правилното решение да не допусна инспектора при пациента.

Двама униформени полицаи стоят пред вратата на отделение Н18. На Ерик му се струва, че голавя следа от безпокойство да се изписва по лицата им при приближаването му. Може би са просто уморени, мисли си той, когато спира пред тях и се легитимира. Те поглеждат набързо легитимацията, натискат копчето и вратата се отваря с бръмчене.

Ерик влиза, ръкува се с Даниела Ричардс и забелязва стиснатите ѝ устни и прикритото напрежение в движението ѝ.

– Какво става?

– Овлагяла съм кръвоизлива в черния гроб – отговаря тя.

– Да го погледна ли?

– Просто трябва да изчакаме резултатите от изследванията.

Висок мъж, облечен с черни гънки и черно сако, стои пред автомата за кафе. Има рошава руса коса и сериозен поглед. Ерик си мисли, че това трябва да е инспекторът, който му се обади, но не е сигурен, тъй като мъжът не гоиде да му се представи. Би могъл да бъде и мъжът на Даниела. Ерик никога не го е срещал, но знае, че работи като кардиолог в болницата в Худинге.

– Мъжът ти ли е гошъл с теб? – пита Ерик с насочващ жест.

Тя изглежда едновременно развеселена и учудена.

– Това не е...

– Помислих, че Магнус те е придружил.

– Не – смее се тя.

– Сигурна ли си? Мога да го питам – шегува се Ерик.

Мобилният телефон на Даниела звъни и тя го отваря, смеейки се.

– Ерик, недей – казва тя, преди да сложи телефона до ухото си и да отговори: – Да, Даниела е.

Слуша, но не чува нищо.

– Ало?

Изчаква няколко секунди, после промълвява: „Някой госагник“, преди да затвори телефона.

Русият мъж приближава до Ерик с чашка кафе в ръка.

– Изпийте това – казва мъжът и се опитва да сложи чашката в ръката на Ерик.

– Не, благодаря.

Мъжът опитва кафето, усмихва се и малки транжеви се появяват на лицето му.

– Хубаво е, силно – казва той и отново се опитва да даде чашката на Ерик.

– Не ми се пие.

Мъжът отпива още малко, гледайки Ерик със странните си, сиви като полиран гранит очи.

– Дали бих могъл да ползвам вашия телефон? – пита той. – Оставих моя да се зарежда и го забравих в колата.

– Може би е по-добре да си го вземете – казва Ерик хладно в момента, когато Даниела приближава към тях.

– Можете пак да използвате моя – казва Даниела.

– Благодаря.

– Няма защо.

Русият мъж взема телефона и среща погледа ѝ.

– Съвсем кратък разговор – казва той.

– И без това само вие го ползвате – шегува се тя.

Той се смее и отива настрана.

– Това трябва да е мъжът ти – казва Ерик.

– Да, човек винаги може да си помечтае – казва тя с усмивка, поглеждайки след високия инспектор.

Една медицинска сестра се приближава до Даниела и ѝ подава разпечатка. Даниела благодаря и хвърля бърз поглед на резултатите от изследванията, преди да ги подаде на Ерик.

2

Вторник, осми декември, рано сутринта

ДАНИЕЛА ОТВАРЯ тежката врата и Ерик я следва в топлатата стая, намираща се непосредствено до операционната зала. Едно слабо момче лежи в леглото. Две сестри сменят превръзките на раните му. Има десетки прорезни рани и намушквания навсякъде по тялото. По стъпалата, по гърдите и корема, по врата, по темето, по лицето и ръцете.

Пулсът е слаб, но много учестен. Устните му са сиви като алуминий, поти се и очите му са плътно затворени. Носът изглежда счупен. Един кръвоизлив се разпространява като тъмен облак под кожата от врата надолу към гърдите.

Ерик отбелязва, че въпреки нараняванията, лицето на момчето е красиво.

Даниела доклажда тихо за развитието, разказва как показателите на момчето са се променяли, когато почувстане я кара изведнъж да млъкне.

Отново е русият мъж.

Ерик и Даниела се споглеждат и напускат болничната стая. Русият мъж отново е застанал до свистящия автомат за кафе.

– Едно двойно еспreso – обръща се той към Ерик. – От това имаш нужда, преди да се срещнеш с полицаия, намерил момчето.

Едва сега Ерик е сигурен, че русият мъж е криминалният инспектор, който го бе събудил преди по-малко от час. Финландският му акцент не беше толкова осезаем

по телефона или просто Ерик бе прекалено уморен, за да го забележи.

– Защо да се срещам с полицаия, който е намерил момчето? – пита Ерик.

– За да разбереш защо се налага да разпитам...

Юна млъква, когато телефонът на Даниела иззвънява. Изважда го от гъоба на сакото си и без да обръща внимание на протегнатата ѝ ръка, бързо поглежда дисплея.

– Сигурно е за мен – казва Юна и отговаря. – Да... Не, искам го тук.

Инспекторът се усмихва, слушайки възраженията на колежата си в телефонната слушалка.

– Но пък аз открих нещо – отговаря Юна.

Другият крещи насреща.

– Ще го направя по моя начин – казва Юна със спокоен глас, след което прекратява разговора.

Връща телефона на Даниела и благодарно тихо.

– Трябва да разпитам пациента – сериозно казва той.

– Съжалявам, това е невъзможно – отвръща Ерик. – На същото мнение съм като доктор Ричардс.

– Кога ще може да говори с мен, в такъв случай? – пита Юна.

– Не и докато се намира в състояние на шок.

– Знаех, че така ще отговориш – тихо казва Юна.

– Положението все още е твърде критично – обяснява Даниела. – Белият гроб е увреден, тънкото черво и черният гроб, и...

Влиза мъж с изцапана полицейска униформа. Юна пристъпва напред и се здрависва с него. Мъжът му казва нещо с тих глас и поглежда неуверено към лекарите. Криминалният инспектор повтаря на полицаия, че следват обичайната процедура и ще им е от голяма полза да се запознаят с обстоятелствата.

– Ами, значи – казва полицаят и леко се прокашля. – По радиото чухме, че един чистач е открил мъртъв мъж в тоалетната на спортното игрище в Тумба. Вече сме в колата, на улица „Худингевеген“ сме и трябва само да завием по улица „Далвеген“ и нагоре към езерото. Яне, колегата ми, влиза вътре, докато аз говоря с чистача. Отначало смятахме, че става гума за свръхгоза, но скоро ми става ясно, че нещата стоят гругояче. Яне излиза от съблекалнята, лицето му е бяло като платно и като че не иска да ме пусне вътре. Всичко е потънало в кръв, повтаря той три пъти, сяда направо на стълбите и...

Полцията млъква, сяда на един стол и гледа вътречено прег себе си с полуотворена уста.

– Искаш ли да прогължиш? – пита Юна.

– Да... линейката пристига на мястото, мъртвият е идентифициран и аз получавам нареждане да съобщя на семейството. Нямаме гостатъчно хора, така че се налага да отида сам. Защото шефката ми казва, че не иска да праща Яне в това състояние, което е разбираемо.

Ерик си поглежда часовника.

– Имаш време да чуеш това – казва му Юна със спокойното си финландско произношение.

– Починалият – прогължава полицаят със сведен поглед – е учител в гимназията в Тумба и живее в новия квартал от типови жилища, намиращ се горе на хълма. Никой не отваря вратата. Звъня няколко пъти. Значи, не знам какво ме накара да заобиколя всички къщи в редицата и да светна с фенера през един прозорец от задната страна.

Полцията млъква, устните му треперят и той започва да чопли облегалката на стола с нокът.

– Моля те, прогължавай – казва Юна.

– Трябва ли, защото аз... аз...

– Ти си намерил момчето, майката и петгодишното момиченце. Единствено момчето било още живо.

– Макар че мислех... аз...

Той млъкна, лицето му е съвършено бяло.

– Благодаря ти, че гойде, Ерланг – казва Юна.

Полицаят кима бързо и излиза от стаята.

– Всички бяха накълцани – обяснява Юна на Ерик и Даниела. – Били са ритани, угряни, ръгани, а момиченцето... то беше разчленено на две части. Долната част на тялото и краката бяха в креслото пред телевизора, а...

Млъкна и наблюдава Ерик, преди да продължи:

– Изглежда, нападателят е знаел, че бащата на семейството се е намирал на спортното игрище – обяснява Юна. – Имало е футболен мач, той е бил съдия. Извършителят е чакал да остане сам, преди да го убие, започнал е разчленяване, агресивно разчленяване, и после е отишъл до къщата, за да убие останалите.

– В този ред ли са се случили събитията? – пита Ерик.

– Това е моето мнение – отговаря инспекторът.

Ерик усеща как ръката му трепери, когато докосва устните си. Баща, майка, син, гъщеря, не престава да мисли той и среща погледа на Юна Луна.

– Извършителят е искал да унищожи цяло едно семейство – заключава Ерик с тих глас.

Юна прави несигурен жест.

– Точно това е, което... Едното дете все още липсва, голямата сестра. Момиче на двадесет и три години. Не можем да я открием. Допускаме, че извършителят търси и нея. Затова искаме да разпитаме свидетеля колкото се може по-скоро.

– Ще вляза да направя пълен преглед – казва Ерик.

– Благодаря – кима Юна.

– Но не можем да рискуваме живота на пациента с...

– Наясно съм – прекъсва го Юна. – Въпросът е, че колкото повече време минава, без да имаме някаква следа, с толкова повече време разполага извършителят, за да търси голямата сестра.

- Ние сме лекари, вие сте полицаи – казва Даниела.
- Техниците ще намерят на местопрестъпленията смесена ДНК от безброй различни хора – времето изтича, ако искаме да спасим сестрата.
- Влизам – казва Ерик.
- Ако мога да задам само няколко въпроса, би било безценно... Може би това е всичко, което е необходимо, за да спасим сестра му.

3

Вторник, осми декември, рано сутринта

ЕРИК СЕ ВРЪЩА ПРИ пациента. Застава го леглото, наблюдава бледото, наранено лице. Когато Ерик произнася името на момчето, болезнена гримаса изкривява устата му.

– Йозеф – тихо повтаря той. – Казвам се Ерик Мария Барк, лекар съм и трябва да те прегледам. Можеш да кимаш, ако разбираш какво ти казвам.

Момчето лежи съвсем неподвижно, коремът му се гвижи при краткото поемане на въздух. Въпреки това Ерик е напълно убеден, че момчето е разбрало гумите му, но след това съзнанието му отново се замъглява и контактът е прекъснат.

Когато Ерик излиза от стаята, Даниела и криминалният инспектор го поглеждат.

– Той е единственият ни свидетел – повтаря Юна. – Някой е убил баща му, майка му, малката му сестричка и същият този човек по всяка вероятност в момента е на път към голямата му сестра.

– Разбрахме – казва Даниела.

– И разбира се, смятаме, че е важно да се говори с него.

– Но може да минат седмици, преди да е възможно момчето да бъде разпитано – казва Ерик. – Все пак не можем просто да го съживим и да му кажем, че всички от семейството му са мъртви.

– Но в състояние на хипноза ... – казва Юна.

В стаята настъпва тишина.

– Не – прошепва Ерик на себе си.

– С хипноза няма ли да стане?

– Нищо не мога да кажа – отговаря Ерик.

– Но пък аз съм добър физиономист – казва Юна усмихнат. – Ти си известен хипнотизатор, би могъл...

– Това беше блъф – прекъсва го Ерик.

– Не мисля така – казва Юна. – А и тук става въпрос за спешен случай.

Даниела се изчервява и свежда поглед.

– Не мога – казва Ерик.

– Все пак аз отговарям за пациента – казва Даниела с повишен глас. – И не съм особено склонна да дам разрешение за хипноза.

– Но ако прецениш, че не би било опасно за пациента? – пита Юна.

Ерик осъзнава, че криминалният инспектор поначало е смятал хипнозата за възможно решение. Разбира, че съвсем не става дума за хрумване от негова страна. Юна Лина го е помолил да гоиде в болницата само за да опита да го убеди да хипнотизира пациента, а не защото е експерт по лечение на шокови и травматични състояния.

– Обещал съм си никога повече да не се занимавам с хипноза – заявява Ерик.

– Добре, разбирам – казва Юна. – Чувал съм, че си най-добрият, но...

– Съжалявам – казва Ерик.

Поглежда към пациента през стъклото и се обръща към Даниела.

– Дали ли сте му Дезмопресин?

– Не, засега изчакваме – отговаря тя.

– Защо?

– Има риск от тромбоемболични усложнения.

– Запознат съм с това мнение, но не смятам, че е вярно, често давам Дезмопресин на сина ми – казва Ерик.

Юна се нагига тежко от стола.

– Ще съм благодарен, ако ми препоръчате груг хипнотизатор – казва той.

– Дори не знаем дали пациентът ще гоиде в съзнание – отговаря Даниела.

– Но аз разчитам, че...

– Все пак, трябва да е в съзнание, за да може да бъде хипнотизиран – говършва тя и леко се усмихва.

– Той слушаше, когато Ерик му говореше – казва Юна.

– Не мисля – промърморва тя.

– Да, наистина ме чу – казва Ерик.

– Бихме могли да спасим сестра му – продължава Юна.

– Аз си тръгвам – тихо отвърща Ерик. – Дайте Дезмопресин на пациента и помислете за барокамера.

Излиза от стаята и съблича лекарската престилка, докато минава през коридора и влиза в асансьора. Няколко души се движат из фоайето. Вратите са отключени, но небето още не е просветляло. Когато колата излиза от паркинга, той се протяга за малката гървена кутийка, която гържи в жабката. Без да сваля поглед от пътя, отваря капачето с шарения папагал, взима три хапчета и бързо ги гълта. Трябва да поспи няколко часа тази сутрин, преди да гоиде време да събуди Бенджамин и да му сложи инжекцията.

Ларш Кеплер
ХИПНОТИЗАТОРЪТ.
ЧЕРНОТО ИЗДАНИЕ

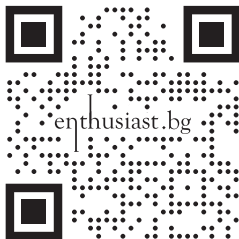
Превод *Светла Стоилова-Тодорова*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Дизайн на корицата *Билиана Славкова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Препечат *Яна Аргиропулос*

Шведска. Второ издание
Формат 60x90/16

Печатни коли 33
ISBN 978-619-164-438-4

enthusiast

Издава
Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енг пъблишинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ № 31
тел.: 02/ 943 87 16; email: office@enthusiast.bg
Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

ИЗПРАВЕТЕ СЕ ЛИЦЕ В ЛИЦЕ СЪС СТРАХА

В мразовития град Тумба, Швеция, е извършено жестоко тройно убийство, което привлича вниманието на криминален инспектор Юна Лина. Убиецът все още е на свобода, но е оставил свидетел – момчето, чието семейство е било убито пред очите му. Който и да е извършил чудовищното престъпление, иска момчето мъртво: то е получило над сто прободни рани и е изпаднало в състояние на шок. В отчаян опит да се добере до информация, Юна открива само едно решение: хипноза. Той убеждава доктор Ерик Мария Барк да хипнотизира момчето с надеждата да видят убиеца през неговите очи.

Това е нещо, което Барк си е обещал да не прави отново – заради съмнения в етиката му и психически белези от миналото. Обаче когато нарушава обета си и хипнотизира жертвата, това отключва верига от ужасяващи събития.

В новото **ЧЕРНО ИЗДАНИЕ** на „Хипнотизаторът“ темпото е забързано, главите са стегнати, диалогът е пренаписан, добавени са нови сцени и е засилена ролята на Юна Лина.

Ако сте чели „Хипнотизаторът“, но искате да си го припомните, чувството ще е различно, макар основната история да е същата. А ако не сте го чели, тогава това е версията, която да изберете.

